

TRIPTICHON

Virgil Mazilescu emlékének

1

megírtam (mondta ő) az *Ódát* (*antik metrumban*) de még nem szeretném nyomtatásba adni megjelöltem szüzességét egy zöld szalaggal majd megmutattam neki hogyan kell kifeszíteni az íjat most várom hogy levetkőzze variánsai sokféleségét melyek különben változhatatlanok hogy belépünk szövetségesekként a monások háborújába

ártatlanul nézett ráérősen cigarettázva félelemmel követtem nyomon a pásztorok csillagát tiszta pupilláinak mélységeiben ahol a szentség átváltott őrületbe tisztán láttam teljes fenségében mely felfoghatatlanul természetes volt mintha pont akkor született volna meg mikor a mi pucér mindközönséges szavaink elszégyellték magukat előtte az *Óda* (*antik metrumban*) szüzessége előtt

2

bizonyosan eljősztok majd ide az én távollétemben is szél suhan a fa lombja közt megkérдитеk majd ki van itt közölünk ki van itt láthatatlan ha szél cibálja a fa ágait de tudjátok meg hogy ez a kopár hely mindig Eminescu-versekkel lesz tele Eminescu verseivel amiket majdnem véletlenül írtam mert rejtélyes a prozódia motorja mint egy vadmacska morgása úgy indul de nem fogom soha igazán jól tudni miért írok mindig Eminescut és miért nem Barbut Bacoviát vagy Blagát önök pedig akik ide

jönnek talán megadhatják a választ ártatlanul
nézett rám ráérősen cigarettázva féltem hogy
hirtelen nekem szegezi újra a kérdést mint a szél
egy fa lombjába csap hát én magam kérdeztem rá –
ahogy különben most is – vajon melyikünk van itt és
melyikünk láthatatlan

3

és most (fordult hozzám) megkérnélek hogy
hallgassátok meg a gyökerekről szóló értekezést
ami tulajdonképpen egy ditirambus vagy még
inkább vádbeszéd mindazok ellen akik lehajtott
fejjel állnak dacolva a kultúra büszke törvényeivel
nézd (és ujjával rámutatott a fák lombjaira) milyen
jól álcázzák magukat az élet gyökerei nehogy annak
látsszanak amik vagyis égi állapotoknak hanem
mérgezzenek a föld szagával a trágya és a krizantém
illatával de mi (és a keze mint egy metronóm mérte
épp a köztünk levő távot) mindketten meg vagyunk
győződve nem így van? az isteni eredetről hogy az
istenek számára ürügy vagyunk belekeveredve a vers
bűnös dogmatikájába de valódi bíráink még épp csak
hogyan megszülettek

ártatlanul nézett rám ráérősen cigarettázva
főlemeltem a tekintetem és miközben légi
gyökereit számoltam a magam és a vers egyik
leendő bírása felém közeledett egy karikát
kergetve a bottal

AZ IGAZSÁG SZERDÁJA

egy csütörtökön ölték meg reggel kilenckor

a sánták üldözték ortopéd cipőikkel
a nyomorékok rózsaszín csonka végtagjaikkal
két szenátor leleplezte a parlament előtt

a hírnevén mely bádogdobozba lett zárva
csavargók tapodtak a foghíjas telkeken
a horgászok mint egy gilisztát horogra tűzték
a professzorok vele töröltek táblát szivacs helyett

az árnyéka – az esti nyugtalanságok részeként –
be volt tiltva az egész városban a járdán
emlékét kimetszették az agyakból
az aláírását kifordították és úgy húzták keresztre

négy (még életben levő) versét a halottasházba
szállították boncolásra – hogy megbizonyosodjanak
a fájdalom a szöveteikben nem árulás-e

az Akadémia ünnepi ülésén életművét egy macska
farkához kötötték majd a macskát felgyújtották

a jópipák a heréltek a bányászok és a cukrászok
mindig a hét közepe táján álmodnak vele
azon a napon amikor a piacon a bódék között
kiáltotta: Ez a nép tunya és nemtörődöm!...
azóta mindig leköpve látni ahogy az Igazság
Szerdáját is...

KŐ ÉS KÖR

vagy a kő
ami bensőmbé zuhan

vagyok a kör
amit felriasztasz

ígérem:

megtérek a partról
mielőtt
a feledés vékony
iszaprétege végleg
eltemetne

JÁNK KÁROLY fordításai